ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 4 – JULIJ – AVGUST – 2013

Le eno je potrebno

Deklica in drevo

... kaj je zdaj s tisto punčko, ki si je želela kolo,
táko rdeče na tri kolesa;
želela, da bi ji Miklavž prinesel mufek,
takega, kot ga ima Pitihova Polonica:
sivega z belim trakom in bingljajočimi cofki?
(Breda Smolnikar)

Filmska pesem za dve duši. Modra meditacija. Pot v tišino.

Decembra lansko leto sem si na prednovoletnem srečanju na Inštitutu Antona Trstenjaka ogledala film »Deklica in drevo« z igralkama Štefko Drolec in Ivanko Mežan. Gotovo se obeh spomnite iz filma Cvetje v jeseni. Film je zelo meditativen, saj igralki ob svojem staranju razmišljata o pomembnih stvareh v življenju. Po končanem filmu smo imeli pogovor in razmišljanje o njem, saj ga je vsak doživel na svoj način, nikogar pa ni pustil ravnodušnega. Ena naših pomembnih ugotovitev je bila, da smo večinoma vsi tako vpeti v vsakdanji hitri tempo življenja, da se nam je na začetku zdel film zelo »počasen«, saj ni akcije, kot smo je v filmih navajeni. Kadri so počasni, zaradi česar je precej časa mogoče posvetiti razmišljanju, opazovanju drobnih simbolnih detajlov, ki pa zelo veliko povedo. Zanimivo je, koliko simbolike smo našli v filmu – bogato razvejano staro drevo sredi čudovitega travnika, hrast – točno na sredi med Velikimi in Malimi seli, sam, in deklica, ki je vsako jutro in vsak večer začela hoditi k njemu. *Deklica in drevo* je film, ki si vzame čas. Čas za to, da posluša, da gleda in da vidi. Čas za spominjanje in kontemplacijo. Za zamišljanje. Za razmišljanje.

Avtor Vlado Škafar je zapisal: »Mislil sem, da delamo film o minevanju. Zdaj vidim, da smo naredili film o tistem, ki ne mine. Seveda, spet je to ljubezenski film, samo ni kazalo, da jo bo treba pisati z veliko. Ivanka je Joni, ki jo ima rada, podarila staro, preredko knjigo, *Portugiške sonete* Elizabeth

Barrett Browning. In tam notri, v prvem sonetu, sem našel nekaj kakor odgovor na slutnje smrti, ki jih Ivanka s šalo in resnico vsakič vrže v pogovor, in ki so bile del moje filmske meditacije: *'Ugani, kdo te zdaj drži?' 'Smrt,' sem rekla. Ali srebrn glas je zazvenel: 'Ne Smrt, temveč Ljubezen.'* V tistem trenutku se je film spremenil, kakor smrt, kakor ljubezen.«

Štefka Drolec, rojena na Ponikvi leta 1923, praznuje letos 90 let. Povzela sem njeno razmišljanje ob filmu.

»Mama je zelo rada brala in da je laže brala, si je ob večerih, ko se je štedilnik ohladil, nanj postavila pručko, da je bila čim bližje luči. Bile so to knjige o potovanjih, o davnih kulturah, o svetu, ki ga nikoli ni videla. Imela je v sebi gotovo ene sanje … ampak, veste, takrat so bili drugi časi ...
... bile so Večernice, ki smo jih brali skupaj in sproti komentirali. Govorile so o dobroti, poštenju, trdem delu, mi pa smo se smejali njihovi naivni vzgojnosti in trepetali z njihovimi junaki. Še zdaj se spomnim ene o kmetu, ki je strašno pil in z ženo sta bila brez otrok, vsa vas se je norčevala. Pa je potem žena zaslišala od nekod glas in ga poslušala, naslednji večer je prijazno besedo rekla in ni šel v gostilno in je še eno lepo besedo rekla, pa so prišli otroci …
Veliko je seveda stvari tudi skritih, stvari, o katerih ne spregovoriš. Pa vendar bi tako rada, da bi, tudi če sem stara, sebe urejala tako, da bi mi bilo dobro pri duši. Da bi vedela, da ravnam prav. Drugače je pa sreča, da imaš ljudi, ki jih imaš lahko rad brez zadržkov.
Kaj bi? Po čem hrepenim? Da bi še kaj lepega videla, da bi morda potovala, mogoče samo na tak travnik še enkrat, nepozabno mi je, take drobne želje imam. Pravzaprav veliko več mislim zdaj o bližnjih kot o sebi.
Danes je tako fantastičen dan! Poglej, kje sediva! Že dolgo nisem videla take narave, kot je danes. Ali pa sedela sredi takega travnika, nepozabno pa vendar … ob tem živiš realno življenje, ki te čaka čez nekaj ur … Naučiti se moram spet … (smeh) Vedno znova se moram naučiti živeti!
Občutek imam, da je taka lepota v tem poslavljanju. Ampak to je ta notranja harmonija, ki jo nosi narava. Zato se mi zdi, da po tem poslavljanju pride zima in potem na novo vzbrsti vse. Pa tudi sebe in svoje razmišljanje prilagajam temu, da je to nekako normalno, da se pripravljam na odhod in da me nič ne bremeni, samo, seveda … če pa pomislim, da pride nekaj popolnoma nepričakovano, mislim, od bližnjih, ki jih imaš rad, tam pa potem neha to razumevanje z naravo in s tem logičnim vrtenjem.

In svet je lahko lep.
Vsaj za trenutek …
Vsaj za trenutek.

Ivanka Mežan, rojena v Mariboru leta 1926, takole odgovarja Štefki:

»A naju drevo posluša? Posluša naju, vem. Pa je šlo tudi skozi viharje. Ampak je hrast! Hrast, ki vzdrži, se bori, vztraja … jesen se bliža. Jesen … imaš ti rada jesen? Jaz ne … jesen je lepa, barvno najlepša, ampak jaz sem vedno v jeseni žalostna kot cigani, ko je lepo vreme, jokajo, ker rečejo, potem bo prišel pa dež pa sneg … jaz vidim v tem eno žalost. Poglej, pa je radodarna, vse nam daje, gre tudi počivat, ampak jaz sem žalostna, ker vem, potem bo prišel pa mraz. In drevo bo spalo. Jaz pa ne … jaz pa ne smem, ne morem … prespati zime.
A veš, kaj mi je prišlo na misel?
Sreča, da sva!
Sreča …«
Film je zelo primeren za ogled v medgeneracijskih skupinah in tisti, ki imate možnost, da bi ga skupaj z nami pogledali, vas vabim v septembru, da si ga pogledamo na velikem platnu v Jožefovi dvorani.
Pred nami so dopusti, počitnice; tudi sama odhajam za nekaj tednov na dopust, da se ustavim, prisluhnem naravi, jutranjemu petju ptic, da razmislim o drobnih stvareh, da se razveselim vsakega trenutka življenja in ljudi, ki mi jih je Bog poslal, da ob njih rastem in zorim.
Ostanite zdravi in naj se tudi vam uresničijo kakšne drobne želje.

Vaša glavna sestra Leonida

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Sv. Krištof je mislil, da nese na rami ves svet

Če imate doma avtomobil pa v njem nobenega znamenja sv. Krištofa, potem najbrž ne veste, da je prav on priprošnjik za srečno vožnjo. Na cesti pa smrt pobira davek že vsak dan.
Toda prav v vseh časih se je dogajalo, da je veliko ljudi umrlo nenadne smrti. Zato so se priporočali svetnikom, naj jih take smrti obvarujejo. Sv. Krištofu pa še prav posebno. Njegovo ime pomeni Kristonosec – tisti, ki

je nosil Kristusa. O čem takem Sveto pismo ne poroča, da bi bil kdo prenašal Kristusa. Simon iz Cirene je nekaj časa nesel le njegov križ. Ljudje pa zaupajo v sv. Krištofa prav zato, ker je nosil Kristusa. Pravzaprav še majhnega Jezuščka.

Zgodba pripoveduje, da je bil Krištof pravi velikan in da je živel ob neki reki. Hotel je služiti samo Bogu. Domislil se je, da bo ljudi nosil čez vodo in jim tako skrajšal pot. Prenašal jih je na svojih širokih ramenih. Otroci so bili zanj tako lahki, da jih še čutil ni. Nekega dne je spet moral prenesti na drugo stran majhnega otroka. Ta pa je postajal težak: tako težak, da je Krištof skoraj omagal. »Otrok, o ti otrok,« je tožil Krištof in lovil sapo, »meni se zdi, da nesem ves svet.« Ko ga je na bregu postavil na tla, je ta otrok rekel: »Nisi nesel le vsega sveta, nesel si tudi njegovega Stvarnika.« Potem ga je Jezus v tisti vodi krstil in mu dal ime Krištof. Zato ni čudno, da je sv. Krištof največkrat naslikan z Detetom Jezusom na rami, brodeč do kolen v globoki vodi. Njegova popotna palica pa zeleni kot drevo. Zgodba pripoveduje, da je palica na mah ozelenela, brž ko jo je zasadil v zemljo.

Toda zakaj je sv. Krištof naslikan ravno na zunanji steni kake cerkve? In kar čez ves zid. Zato, da je že od daleč viden. Verni ljudje so bili prepričani, da nihče ne umre nagle smrti tisti dan, ko zagleda podobo sv. Krištofa. Svetnik ga varuje, da se ima čas na zadnjo uro pripraviti z molitvijo in sv. spovedjo. Posebno so se mu priporočali čolnarji, splavarji, popotniki in romarji. V našem času pa ga častijo verni piloti in vozniki.

Kdaj pa je Kristonosec živel? V davnem tretjem stoletju. Njegovi starši so bili pogani. Njemu pa je bilo najprej ime Reprop. Kot mučenec je umrl v današnji Turčiji okoli leta 250. Goduje 24. julija. Bil je pogumen in Bogu zvest.

Ali je danes še potreben pogum za vero? Seveda. Vsak od nas je Kristonosec, če se ne sramuje svoje vere. Če ljudem pomaga, če živi tako, kot želi Bog. Če premaga slabo voljo, lenobo, zamero, nevoščljivost. Če odpusti krivico. Takrat premaga samega sebe in postane velikan. Pravi Krištof in zeleneče božje drevo.

Sveti Krištof, prosi za nas!

Berta Golob, *Svetniki, božji prijatelji*

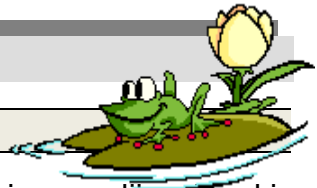

Modrovanje o žabah

Visoka trava in grmovje je obkrožalo mlako, ki se je nareduila ob reki. Reka je tekla, vijugajoč se skozi vas. Njen tok je bil premočan, da bi žabe v njem našle svoj življenjski prostor. Narava in okoliščine pa so poskrbele tudi za to. Ob reki je veliko peska. Ta pa se uporablja v gradbeništvu. Pri izkopu peska je nastala večja jama, v katero se je natekla voda iz reke. Nastala je velika mlaka. Sonce in vlaga so doprinesli, da so se močvirske rastline hitreje zasejale in razbohotile, s tem pa skrile rob. Naprej pa se razprostirajo široka polja, zasejana s pšenico, koruzo in drugimi poljskimi pridelki. Žabe so se namnožile v mlaki, da je kar migetalo. Tudi belouška je poiskala svoj kotiček blizu mlake, saj so ji žabe same skakale v usta, oziroma je zelo lahko prišla do hrane. Zvečer, ko se je malo ohladil poletni dan in je bil vonj lipe še bolj intenziven, so žabe začele s svojo simfonijo. Bile so zelo glasne v svojem regljanju. Pod lipo na klopi je sedela skupina otrok. Veselo so se pogovarjali o tem in onem. Pripovedovali so si o svojih podvigih in dogodivščinah. Pri tem pa poskušali ¨prekašati¨ predhodnega govorca. Nenadoma so utihnili. Regljanje žab je bilo tako glasno, da so jim prisluhnili. Večerna zarja, vonj lipe, regljanje žab jih je objelo kot toplo oblačilo pozimi. »Naša babi je povedala, če so žabe glasne, bo kmalu dež,« je modrovala Micka. »Tvoja babi nima pojma,« se je postavil Janez. Dedek mi je pripovedoval mnogo stvari, veliko je potoval, veliko ve o naravi in o ljudeh. Rekel je, da žabe napovedujejo z glasnim regljanjem sušno obdobje. »Oba se motita,« je vztrajala Zala s svojo trditvijo. Naši pravijo, da so žabe glasne ob polni luni. Vsi so butnili v smeh. »Kašno zvezo ima luna z žabam, ti buča pametna. Žabe regljajo, ker polagajo svoja jajčka na vejice v vodi. Tako označujejo svoj teritorij.« Zopet glasen smeh. »Ti si pa res pameten, saj žabe niso pes, da bi si označevale teritorij.« Ugotavljanje je šlo tako daleč, da so preglasili regljanje. Medtem so žabe naprej regljale v svojem ritmu. Mimo je prišel

starec, opirajoč se na palico. Prisedel je na klop in poslušal pogovor. Ni se vmešaval. Večerna zarja se je spremenila v mrak. Starec je vstal, da se odpravi domov in rekel druščini. »Ali sploh veste, da ne regljajo žabe ampak žabci!«

Zagorka

Z objokanimi lici

Z objokanimi lici objamem večer
in s praznimi rokami grabim po zraku.
Ne morem doseči …
Obupano se sesujem na tla
in hlipajoč kličem ČLOVEKA.

Tadeja

SPOMINSKE DROBTINICE

Letošnji zaključek tedenskih srečanj

Tako kot vsako leto je nastala že tradicionalna prireditev ob zaključku letnih tedenskih srečanj. Upamo, da so stanovalci Doma Marije in Marte zadovoljni s tedenskimi srečanji, saj se trudimo, da jim popestrimo popoldneve in jim prinesemo tudi malo »zunanjega« življenja. Prirasli so nam k srcu, kot se to večkrat pove, in zato poskušamo priti do vsakega izmed njih: s pogovorom, pesmijo, z igrami ali drugače. Letos smo se za zaključek namenile povabiti v goste našega zvestega harmonikarja g. Jeraja in pevski »Duo mir«. Navdušeno so sprejeli povabilo in zaključna prireditev je bila že pripravljena. Srečanje je bilo v dvorani sv. Jožefa – hvala Bogu, da jo imamo, saj bi bilo srečanje na dvorišču v prevročem juniju prava muka. V čez dve uri skupnem druženju je bilo prijetno poslušati glasbo harmonike in petje ter zabavne komentarje dveh simpatičnih pevk, včasih tudi z udeležbo vseh nas. Bilo je tudi nekaj zakuske – obloženi kruhki, sokovi in sladice, ki so jih spekle voditeljice skupin kot priboljšek svojim prijateljicam. Upamo, da se bomo v juliju in avgustu odpočili, se nekajkrat organizirano sprehodili po Logatcu in obiskali dobrotnike, ki so nas povabili. V septembru pa upamo na polnoštevilčna tedenska srečanja, ko si bomo pripovedovali poletna doživetja in nadaljevali z običajnimi opravili. Bog nam daj vsem zdravja in moči!

Voditeljice tedenskih skupin

Športne igre zaposlenih v domovih v Lendavi

Dom starejših Lendava je bil prireditelj že 22. letnih športnih iger socialnih zavodov Slovenije. Igre so potekale v petek, 7. 6. 2013, na prireditvenem prostoru v Termah Lendava. Ker se spodobi, da se tudi naš Dom športno izpopolnjuje, se nas je zbrala desetina zaposlenih in v zgodnjih jutranjih urah krenila proti Prekmurju. Bile smo ponosne, saj smo letos oblekle nove majice z domskim logotipom. Za to pa je zaslužno donatorsko podjetje Alpfrigo d.o.o. Da pa nam ne bi bilo prevroče, nas je pred soncem zaščitilo podjetje Stami d.o.o., ki nam je podarilo pokrivala. S polno Metkino hladilno torbo in dobre volje smo krenile na pot. V avtobusu smo se pridružile poklicnim in športnim kolegom iz sosednjega logaškega Doma starejših.

Tekmovanja so potekala v petih disciplinah: teku, plavanju, odbojki, badmintonu in vlečenju vrvi. Prireditelјem in vsem nam pa je bilo naklonjeno fantastično vreme. Prvi poletni dan po mesečnem deževju. Bile smo športno razpoložene in podale smo se športnim izzivom nasproti. O rezultatih raje kdaj drugič, kajti važno je sodelovati in ne zmagati. Nas je pa vse presenetila Gabi v svoji disciplini (teku), ki je v številni in močni konkurenci dosegla odličen rezultat.

Po tekmovanju smo izkoristile gostoljubnost gostiteljev Term Lendava. Uživale smo v velikem plavalnem bazenu, odkrivale zdravilne učinke naftnih vrelcev, se spuščale po toboganih, uživale ob dobri hrani, pijači, družbi. Še v posebno veselje mi je bilo, ker sem na igrah srečala zaposlene delavke iz Doma Lendava, kjer sva s Sonjo opravljali prakso.

Delavci domske kuhinje so poskrbeli za prehrano in pijačo, čez dan pa je potekal tudi zabavnoglasbeni program, ki je dosegel svoj vrhunec po podelitvi pokalov in medalj najuspešnejšim športnikom. Kljub utrujenosti nas je na noge dvignila glasbena skupina »Tropik«. Zabava in ples sta se končala v zgodnjem sobotnem jutru, ko smo se udeleženci, polni pozitivnih vtisov iz Lendave, vračali domov.

Sem si pa naslednji dan prepevala pesem. »Včeraj me je pič'la ena stvar, pič'la me je bolj kot pič' komar ...« Ja, naslednji dan sem šele ugotovila, kako močno me je ožgalo prekmursko sonce v naftni vodi. Ker imam slabo kri, so mi komarji prizanesli, sonce pa ne.

Terezija

Medgeneracijska skupina

Vsak četrtek popoldne smo se zbirale varovanke Doma Marije in Marte skupaj z voditeljicama Tilko in AnaMarijo ob kavici, klepetu in petju narodnih in nabožnih pesmi.

Vsak teden smo izbrale drugo temo za pogovor.

V mesecu juniju je bila naša tema: Zakrament svete birme. Vsaka izmed nas je pripovedovala, kako se spominja svoje birme. Čeprav smo bile doma iz različnih krajev Slovenije, od Ljubljane preko Primorske, Štajerske do Dolenjske in Notranjske, nam je bilo vsem skupno to, da smo sprejele ta zakrament zelo majhne, v starosti od pet do deset let pred drugo svetovno vojno, med vojno ali kmalu po njej. Spomnile smo se svojih pokojnih boter, oblekic, ki smo jih nosile ob tej priložnosti, in skromnih darilc. Kaj smo takrat birmanci dobili od svojih botrov, ne bi pisala, saj tega današnji birmanci ne bi razumeli, ker sami želijo in zahtevajo vsemogoče. Jaz sem bila s svojim darilcem zelo zadovoljna. Šele kasneje sem razumela, da nisem šla k sveti birmi zaradi darila, ampak da me ta zakrament preko Svetega Duha še bolj poveže z Bogom – oziroma s Cerkvijo.

Ob zaključku skupine za samopomoč se obema voditeljicama v imenu skupine lepo zahvaljujem za prijetna druženja, razumevanje, darila in za vse urice, ki ste nam jih polepšale.

Zapisala stanovalka M. Č.

Športne igre katoliških domov v Domu Videm Dobrepolje

Po službi smo se v popoldanskih urah odpravile proti Dolenjski. V Zavodu sv. Terezije so potekale športne igre katoliških domov. In ker zavod nosi ime po moji krstni zavetnici, sem se pridružila športno pripravljenim sodelavkam.

Bil je vroč poletni popoldan, ko smo prispele v Videm in pričakalo nas je ohlajeno sadje z napitki. Pravi balzam za vse žejne. Tekmovale smo v igri *med dvema ognjema*, metanju na koš, balinanju, vlečenju vrvi, lokostrelstvu. Žal je iz programa izpadla igra *skriti zaklad*. Ker je bila

čistilna akcija zaposlenih pred igrami temeljita, so zaklad našli že domski delavci. Zaželeli so nam le več sreče prihodnjič.
Je pa že znano, da je naša sestra Tadeja strah in trepet vsem katoliškim domovom v igri *med dvema ognjema*. To je dokazala lani, ko smo bili sami gostitelji, letos pa je iz igre poslala samega »Brdavsa Trnovskega«. Fant je prihajal iz trnovskega doma. Bil je pravi velikan. A Tadeja kot prava sestra ve, da so zdravila v majhnih stekleničkah. Zelo dobro sta se odrezali tudi Metka in Gabi, ki sta bili najboljši med ženskami ekipami v metanju na koš. Imela sem čast, da sem se pridružila lokostrelski ekipi. Blestele so Tina, Mari, Gabi in sestra Leonida. Ker imam slab vid, sem vedela, da so v nevarnosti vsi v okrožju. Prva puščica je šla mimo tarče, druga na tla, tretja je zadela obrobo visoko nad tarčo. Ko so bile roke že popolnoma potne, je četrta puščica le našla tarčo in zadela rdeče polje. Ostala mi je zadnja puščica. V sebi sem pomislila, kakšno sramoto delam kolektivu. Globoko vzdihnem. Napnem lok in se osredotočim na cilj. Zadnja puščica je zadela center tarče! Kako nepopisno lep občutek je bil to. Ko mi po vseh neuspehih končno le uspe. Dokaz, da tudi slepa kura včasih zrno najde.

Po tekmovanju je sledila pogostitev in ples z ansamblom »Obup«. Zanimivo ime. Glasbenika sta dobro igrala, pela pa sta po imenu skupine. A hrana je zabrisala vse glasbene spodrsljaje. Še posebno so me prepričali polnjeni mafini s karamelo in snegom. Božansko dobro.
Ker je bil glavni kuhar moški in ustrežljive, prijazne narave, sva ga z Mari prosile, če nama razkaže kuhinjo. In res naju je popeljal v vse prostore: od skladišča, pisarne, centralnega kuharskega dela, jedilnice do restavracije, kjer obedujejo zaposleni. Predstavil je svojo vizijo dela in življenjsko zgodbo. Za konec naju je popeljal še v njihov zeliščni vrtiček, ki so ga ustvarili letos. Nanj so še posebno ponosni.
Ogledala sem si tudi Dom, sobe stanovalcev, dnevne prostore. Opazila sem, da vsak dom diha z nekim svojim ritmom, svojimi pljuči. Nekaj dobrega lahko prenesemo tudi v naš Dom, vsega, žal, ne moremo. Omejitev je veliko, med drugim tudi prostorske. Menim, da so vsa taka druženja potrebna, da so vse izmenjave izkušenj dobrodošle tako za nas kot za gostitelje. Se vidimo na zimskih igrah v Bohinju ...

Terezija

Izlet v Bistro

Pred dvomesečnimi počitnicami, ki jih imamo vsako leto v juliju in avgustu, smo našim članom SKUPIN STARIH LJUDI ZA SAMOPOMOČ pripravili izlet v tehnični muzej Bistra pri Vrhniki. Za ta izlet smo se odločili skupaj z stanovalci Doma Grampovčnik.
Večina nas je potovala s prostornim avtobusom podjetja »JUR – BUS« iz Rovt, nekaj pa tudi s kombijem, ki je posebej prirejen za invalide na vozičkih.
Ob deseti uri smo krenili iz Logatca proti Vrhniki in si ogledali čudovito v zeleno odeto naravo. Ko smo prispeli v Bistro nas je tam objel prijeten hlad vode, ki je prihajal iz bližnjega potoka. V muzeju smo si naprej ogledali delovno orodje in razne pripomočke iz bližnje in daljne preteklosti. Najdlje smo se zadržali pri ogledu avtomobilov, ki jih je uporabljal nekdanji predsednik Jugoslavije – Tito. To so bili za takratni čas zelo elegantni avtomobili, z 8 cm debelim neprebojnim steklom. Vsa ta vozila so zelo lepo vzdrževana in zloščena. Ko smo se ustavili na dvorišču pred nekdanjim mlinom, smo občudovali veliko leseno kolo, ki je nekdaj služilo mletju žita, sedaj pa se žal vrti v prazno in je le še žalosten spomin na ljudi, ki so vse to uporabljali in pomagali ljudem pri predelavi žita v moko.
Zadržali smo se še pri večjem bajerju, v katerem so plavale račke in se tam tudi slikali.

Pred odhodom na kosilo v restavracijo »BISTRA«, smo še zapeli nekaj pesmi in si povedali par smešnic.
Utrujeni od doživetij in vožnje, smo bili veseli, da smo srečno prispeli v naš sedanji dom.
Posebej v lepem spominu imamo dva mlada prostovoljca iz doma Grampovčnik, ki jim žal ne vem imena. Naredila sta zelo lep vtis, saj sta na vsakemu koraku takoj priskočila na pomoč z veliko prijaznostjo.
Pomahali smo si v slovo še z našimi kolegi in prijatelji iz doma Grampovčnik, hvaležni za prijetno druženje.

D.K.

V spomin g. Francu Govekarju

Komaj je triletnik bil
pa je že močno zbolel.
Mama vsak dan je jokala,
in mu svečo že prižgala.

Bog pa je drugače hotel,
da bi zase ga imel.
Fant ozdravil je, živel,
mlajšo sestro Mici je prav rad imel.

Ta nad njim je gospodovala,
Ga s šibo čez hrbet dajala.
Šel je k mami jokat se:
»Mici s šibo tepe me.«

Mama se mu pa smeji:
»Saj si fant, le vrni ji.«
Naslednji dan skorajži se,
dolgove ji poplača vse.

Otroška vojna je končana,
prihaja šola, ki ni šala.
Pobič majhen je od doma šel,
da znanosti bi več ujel.

Saj preglavic tu ni b'lo,
učenje je odlično šlo.
V počitnicah za krav'cam tekel,
najmlajšo sestro »Doro« s sabo vlekel

Mu delo bilo je v veselje,
a knjiga ga v znanost popelje.
Sta z mamo šla na Božjo pot,
izdal skrivnost – Jaz bom gospod.

Zato kar kmalu sliši se:
Francelj v semenišče gre.
Starša srečna in vesela,
dolžnost in skrb sta nase vzela.

Od osmih bratov in sestra,
naj bo eden za Boga.
Kmalu vojna se začne,
Francelj pa čez mejo gre.

Kje zdaj šolo dokončati,
domovini zvest ostati?
Družina verna ni klonila,
molitve vse je pomnožila.

Novo mašnik bod' pozdravljen,
iz Lešnice si nam poslan.
Naslednji dan pa, oblečen v talar,
od mož pravice je v zapor peljan.

Bog nad njim s svojo roko
ga v Zavratec je poslal.
Mladine polno je imel,
pridno delati začel.

Za Miklavža hudičku štukal rep,
sodnijski je prejel ukrep.
To bil velik je ukor:
za Božič nekaj dni v zapor.

So kazen plačali farani vsi,
da bi za Božič v cerkvi bili.
Imeli lepo so Božično noč,
saj prišlo je Dete na pomoč.

Se preselil je v Ledine,
lepo faro je dobil,
poleg dela in skrbi
še telička rad redi.

Potem pa pride Most na Soči,
da užival bi ob Soči.
Dela vedno je nebroj,
27 let je tam heroj.

Zgodila se prometna nesreča je.
Z njo trpljenje še poveča se.
Tukaj Bog je zraven stal,
da gospod je živ ostal.

Prišel dekret, ki je odločil,
da malo južneje bi skočil.
V Dornberku vinca je obilo,
se že živelo bo za silo.

Zdaj pa že prišla so leta,
pravi pokoj se obeta.
Bog pripravljen sedež ima,
Prijatelj, pridi, in zasedi ga.

Je daleč, daleč bil ta dan,
ki Bog dočakat ga je dal.
Zato se danes veselimo,
ko skupaj 80 let slavimo.

Vam Bog še obilo zdravja daj,
pa po smrti sveti raj!

/Založče, 28. 1. 2006/

Leta minevajo, življenje teče, spomin pa živi in vaša dela z nami!

Francka

Se spomnite?

AKTIVNOSTI V JULIJU in AVGUSTU

VSAK PONEDELJEK OB 9. uri: sprehod s stanovalci po različnih predelih Logatca. Vljudno vabljeni vsi, ki bi lahko pomagali peljati stanovalce;
VSAK TOREK ob 9. uri: družabno – sladko dopoldne pred kozolcem ali pred Domom;
VSAKO SREDO ob 9. uri: vodena vadba – razgiban si;
ČETRTEK, 15. 8. 2013, ob 10. uri: sv. maša v cerkvi – **Marijino vnebovzetje/VELIKI ŠMAREN/;**
SOBOTA, 17. 8. 2013, ob 10. uri; **SREČANJE S SVOJCI**;
PETEK, 30. 8. 2012, ob 15. 30: praznovanje roj. dni stanovalcev;
PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

počitnice

UGANKA

Z rože k roži leta,
pelod ji teži nožice,
sladek sad obeta,
zdrav napoj medice.

IŠČIMO RIME

Sem okrogla, ne oglata,
rada skačem, kjer je tr_ _ _.
Če pa vržeš me ob tla,
skočim tudi do n_ _ _.

V maju je moj dedek
spet vesel in mlad,
babici prepeva,
da ima jo r_ _ .

NAGRADNA KRIŽANKA

Vodoravno:

1. štajerska metropola 8. lekarna 9. grška črka 10. japonsko žganje 11. manjši jadranski otok 13. žensko ime 14. očka 16. ploščinska mera: 100 m², 17. otroški nos 19. stara plemena 22. tehnični poklic 23. evidenca (okrajšano) 25. nasprotje svetlobe 26. mednarodna zveza prevajalcev 28. kositer 29. turško mesto (ENES) 31. zaporedni črki 32. vrsta podloge za plašče 34. izdajatelj menice

Navpično:

1. tuja oblika imena Marija 2. Jezusov učenec 3. Robert Oven 4. del umetniškega imena Ide Kravanja 5. materialna dajatev (nekdaj v župnišču) 6. ženska z velikimi očmi 7. lovec rakov 12. lesni delavec 15. umetna smola 18. moški, ki kosi 20. redko moško ime 21. strokovnjak za iranistiko 23. učinek 24. star avstrijski novec 27. velika utežna mera 30. predstavnik germanskega plemena 33. stopnja glasbene lestvice

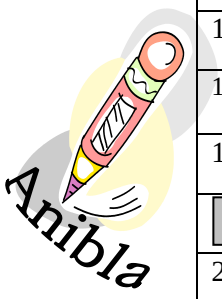

1	2	3	4	5	6	7
8						
9			10			
11		12		13		
14			15		16	
17				18		
19					20	21
		22				
23	24		25			
26		27		28		
29			30		31	
32				33		
34						

Pravilno rešeno križanko oddajte v skrinjico pri vhodu v dom Marta do 24. avgusta 2013. Žrebanje bo na torkovem sladkem dopoldnevu, 27. 8. 2013.

RAZVEDRILO

ZEMLJEPISNA UGANKA

DOBOVA, REPNJE, ZADOLJE

Vsaki besedi vzemite tri ali štiri črke in jih združite v eno besedo. Dobite dolenjsko-kraško polje, na katerem je Videm največji kraj.

___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___

Anibla

SMEJALNICA

ZADNJA ŽELJA
Na smrt obsojeni že sedi na električnem stolu in čaka na usmrtitev, ko ga obišče duhovnik. »Lahko še kaj storim zate?« vpraša duhovnik na smrt obsojenega. »Lahko,« mu odgovori obsojenec. »Držite me za roko, ker me je grozno strah elektrike!«

NI PRAVEGA
V modnem salonu z ženskimi klobuki starejša dama polaga na glavo vedno nove in nove klobuke, vendar ji nobeden ni všeč. Končno se razveseli: »Ta klobuk bo pravi! Koliko stane?« »Nič. S tem klobukom ste prišli v prodajalno.«

DENAR
»Kam skrije Črnogorka denar pred možem?«
»Pod lopato.«
»Kam pa Bosanka?«
»V knjigo.«
»Pa Slovenka?«
Položi ga na mizo in reče možu: »Pa ga vzemi, če si upaš!«

Zbrala M. Č.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.